

надвие въ себе си зародилото се чувство. И тогава щѣше да бжде добра, света.

— Господи, зле е нареденъ твой свѣтъ! — казвамъ азъ, като мисля. Тя би била света ако убиеше въ себе си най-скжпото. Света ако би станала убийца. Тогава има ли добро безъ престжпенъ край? — Но какво да се прави?

Гласътъ на Дана, гласътъ на любовта, идва отъ далече и тихо звучи.

— Ваню, любими, бжди мжжъ... Събери всичкитъ си сили и не оставай да умре любовта...

Тогава съ непредполагана воля и решителность азъ се превъзмогамъ. Стискамъ съ жбжи устни до кръвъ, седа и пиша на Магда, че си отивамъ и ще я освободя отъ себе си докато тя иска това...

*

Преди два часа бѣхъ при тате въ министерството. Излѣзнахме заедно. Но още като влѣзнахъ тамъ, той тревожно пита:

— Какво има? Защо си дошелъ?

— Ще ти кажа като излѣзнемъ.

Тате е все сжщиятъ чуденъ тревоженъ човѣкъ. Необикновенно мекъ, женственъ, отстжпчивъ и състрадателенъ.

Отъ какво ли не се тревожи той? Отъ всичко. Отъ възможността да стане пожаръ, да бжде смазанъ подъ трамвая нѣкой близъкъ, да заболѣе или се удари нѣкое дете. А повече отъ всичко въ свѣта, той обича децата. И своитъ, и чуждитъ, всѣко малко, беззащитно тѣлце. Но сега той е съвсемъ грохналъ, измжчва го предчувствието на близкия край и то го прави още по-добъръ. Той не вѣрва правовѣрно въ Господа, но често, загледанъ въ звездитъ, изказва своето религиозно чувство така:

— А задъ тия звезди има други звезди, системи, милиарди и безъ край. Но какъ не се сблѣскватъ? А? Има нѣкакъвъ редъ въ всичко! Никой не може да каже нищо. Но има нѣкаква висша сила! Нѣкой, който държи всичко. Това е Господъ!

Той е много привързанъ къмъ Славчето, уважава Магда, за това азъ гледамъ да почна предпазливо на улицата. Следъ като поприказваме за едно друго, за политика, за скжпотията, азъ казвамъ:

— Знаешъ ли, тате, може би ще се наложи да напуснете малката кжщичка!

Той се спира срѣдъ улицата и гледа съ уплаха. Азъ го взимамъ подъ ржка и отивамъ къмъ плочника.